

Ő

Mert minden ott kezdődött, minden az oviban:
 hogy ő tudja leghamarabb megkötni a cipőjét,
 ő nem lötytyinti ki a kakaós kávé, teát, vizet,
 és ő nem ejti lekváros-vajas oldalára a zsömlét.
 Ő az élelmes, ő az első a csúszdán, a hintán,
 ő tudja legjobban a mondókát, ő énekel legszebben.
 A suliba ő érkezik elsőnek, kabátja az első a fogason,
 ő szellőztet, ő törli le a táblát, ő ül az első padban,
 úgy tudja, ő ismeri legjobban a tancit, ha kérdezik,
 értelmesen bólogat, keze mindig a magasban,
 akkor is jelentkezik, ha tudja, akkor is, ha nem,
 úgy érzi, mindig csak neki magyaráznak,
 mert a matekot is ő érti, az ő betűi a gyönyörűek,
 csak ő nem ismeri a macskakaparást, pacát, foltot,
 ahogy ő énekel, Elton John vagy Bon Jovi is megirigyelhetné,
 amilyen hibátlanul hátrabukfencez, Nadia Comăneci is
 magánórákat vehetne tőle, hogy végre tudja rendesen.
 Ahogy az általánosban a biológiát is ő vágja szóról szóra:
 sejtosztódás, szaporodás, a bibéje, a szára, a gyökere,
 gyökér vagy, mondják neki, amikor földrajzórán
 azzal kérkedik, hogy ő már járt Malagában, a Riviérán,
 a gyökeret pedig megtapossuk, hogy többet ne járjon
 annyit a szája, körzővel meg is szurkódjuk, ha kell,
 hogy tanulja meg a fizikát is, tanuljon meg gravitálni,
 és tanulja meg a kémiai kötéseket, hogy ne bolyongjon,
 és jöjjön az udvarra focizni, kergetőzni, kidobózni,
 és jöjjön velünk ejtőzni a padon, sulit után a parkban.
 De nem, ő mindezt nem érti, nem hallja, nem látja,
 tanítás után egyenesen hazarohan, és elsrja, felpanaszolja,
 hogy azok a mocskosok, hogy vele miért, mikor,
 pedig ő tényleg semmit, s hogy ő holnaptól más iskolába –
 és folytatódik minden úgy, ahogy az oviban elkezdődött,
 és megint ő, ő, ő, ő jut be a földteke legszebb országa
 legotthonosabb városa legjobb középiskolájának
 legeslegjobb szakosztályába, és ő már az érettségi előtt
 négy évvel tudja, hogy hová készül, mi akar lenni,
 orvos természetesen, vagy természetesen közigazdász,
 vagy jogász, mérnök, szintén természetesen, esetleg

politikus, mert akkor legalább nem kellene dolgoznia,
de mert egyik sem jött össze, mert összeesküvést szőtt
ellene az igazságtalan világ, hát lett magánvállalkozó,
ki jön-megy, fekete kocsival jár, sötét szemüveget visel,
ő áll be eléd a sorba, ő dudál rád, ő rázza az öklét feléd,
pénzt mos, felvesz és kirúg, pofádba vigyorog, ordít,
a középső ujját mutogatja, és azt mondja: filantróp vagyok.
És elhisszük, persze, mit tehetnénk, jár neki, hisz rádolgozott,
és tudjuk, tudjuk, hogyne tudnánk, hogy neki is van lelke,
már azt is elhisszük, hogy csak neki van lelke, egyedül neki,
hogy makulátlan, hogy ő egyedül a lelki ügyekben járatos,
még akkor is, amikor ajtó csukódik mögötte, kattán a zár,
ahogy az óvoda ajtója nyílt egykor, és kint tavasz volt, tavasz.

Guruló kavicsok

Nyilván úgy volt, hogy vágyott a részletekre,
a részleteken keresztül szeretett volna eljutni
oda, ahová a megérezéstől a megértésen át vezet
az út, de az utolsó játszmában végül alulmaradt.
És ebből a veszteségből nem tudott kihátrálni,
bár sokan voltak mellette. – Mi támogatunk! –
mondogatták, de nem láttak bele, igazi lényegét
nem értették meg, nem volt meg hozzá a figyelmük,
vagy ő nem engedte, hogy közel férközhessenek
hozzá. Mindent megpróbált: nyilvános tereken
nem mutatkozott, elkerült vendéglőt, kocsmát,
közértet, templomot, a holtak házát tudatosan
kerülte. Az erdőket járta, a fák énekét hallgatta,
a mezők színeváltozása megnyugtatta, magához
szelídítette. Minden zsigerével azon volt, hogy
elfeledje, ami megtörtént, hogy végleg elfeledjék.
Most mégis itt fekszik, lába, keze az ágyhoz kötve,
harmadnapja nyugtatókon él, nappal alszik, éjjel éber,
néha rángatózik, néha folyik a nyála, nem szól,
máskor azt suttogja: – Ha! Ha! Hallod? Éljen az tömeg,
azt várják, újra megjelenjek, hogy beszéljek nekik.
– Hülyék, hülyék! – ordítja kétségbeesve. – Azért sem
megyek! Dögöljetekek meg! Drága hülyéim, meg

fog-tok dög-le-ni, meg fog-tok mind dög-le-ni!
Amikor köztetek voltam, akkor sem hittétek el,
hogy én vagyok, én vagyok... tulajdonképpen ki is?
– Hát miért fekszünk itt mindketten? – kérdezném,
de tekintetéből kavicsok gurulnak megállíthatatlanul.

Hamvadás

A gyógyszereid között keresgélsz,
pedig évek óta ugyanazokat szeded.
A fásládához mész, letámasztod a botot.
Tűzgyújtó, csutakok, papír, gyufa.
Így égni fog, mondd, hamar meleg lesz.
Vissza a székedig, leülsz. Majd az ágy.
Egy féltényérnyi kenyér a reggelid.
Nehezen rágsz, alig tudsz nyelni.
Forgatod a szádban az ételt.
Ahogy téged évek óta a csend.
Felsebzi bőrödöt, izmaid lazulnak.
Hamvadnak benned a szavak.

Szarvasok fénybe

Mert egy napon felsejlenek a távolban,
és a láthatón túli mély felé vágtatnak.
Talán erdő lesz, vérengző medvék nélkül,
lombok, bokrok és avar, puha föld,
hová nem jutnak el a vadászok soha.
A fakoronák rácsain át a csupa kék,
nap süt és hanyatlik, hold kel és nyugszik.
Valahol egy tavaszban istenek álmodnak.
Fénybe szimatolnak a szarvasok.